

СТЕФАНИ МАЙЪР ЗЕМЕН АД

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2010

chitanka.info

Гейб погледна към дансинга и се намръщи. Не знаеше защо покани Селести на бала, а защо тя прие, също беше загадка. Още по-голяма сега, като я гледаше как се е увесила на врата на Хийт Макензи — той, клетият, не можеше да диша. Телата им се бяха прилепили и слели и те се клатеха насам-натам в ритъм, нямащ нищо общо с гърмящата в залата песен. Ръцете на Хийт опипваха интимно блестящата ѝ бяла рокля.

— Кофти късмет, Гейб.

Гейб извърна очи от зрелището, което устройваше дамата му, и видя приятеля си.

— Здравсти, Брай. Добре ли си прекарваш?

— По-добре от тебе, човек, по-добре — ухили се Брайън и вдигна наздравица с чашата отровназелен пунш. Гейб се чукна с него с бутилката минерална вода и въздъхна.

— Дори не подозирах, че Селести си падала по Хийт, да не би да са бивши гаджета?

Брайън отпи глътка от злокобното си питие, сбърчи нос и тръсна глава.

— Не, доколкото знам. Допреди тази вечер не съм ги виждал дори да си говорят.

И двамата погледнаха Селести, която очевидно беше загубила нещо значимо в гърлото на Хийт.

— Уф — възкликна Гейб.

— Сигурно е от пунша — опита се да го насърчи Брайън. — Не знам колко хора са го подсилили с алкохол, ама... *олеле!* Тя може и да не разбира, че това там не си ти.

Брайън пак отпи и пак сбърчи нос.

— Защо го пиеш? — зачуди се Гейб на глас.

Брайън вдигна рамене.

— Не знам. Може като гаврътна една чаша от това, музиката вече да не ми се струва толкова тъпа.

Гейб кимна.

— Ушите ми няма да ми го простят, да си бях взел айпода!

— Чудя се къде ли е Клара. Да не би да има някакъв закон за момичетата, който повелява да прекарат определен процент време от всяко събитие заедно в тоалетната?

— Да. Момичетата, които не покриват квотата, са тежко наказвани.

Брайън избухна в смях, но усмивката му угасна и той пооправи папийонката си.

— Що се отнася до Клара...

— Няма нужда да ми обясняваш нищо — увери го Гейб. — Страшно момиче! А и двамата сте родени един за друг, да не съм сляп да не го забележа!

— Ти наистина ли не се дразниш?

— Нали аз ти казах да я поканиш за дама!

— Да, ти. Сър Галахад отново се изявява като сватовник. Без майтап, човече, ти някога мислиш ли и за себе си?

— Естествено, всеки ден и всеки час. А като стана дума за Клара... Ако не си изкара супер тази вечер, ще ти счупя носа. — Гейб се ухили до уши. — Ние с нея си останахме добри приятели, не си мисли, че няма да ѝ се обадя да проверя.

Брайън завъртя очи, но изведнъж нещо заседна в гърлото му. Ако Гейб Кристенсен поискаше да му счупи носа, нямаше да срещне особена трудност — на Гейб не му пукаше от охлузени юмруци и от забележки в дневника, ако това според него щеше да поправи някоя несправедливост.

— Ще се грижа за Клара. — Прозвуча като клетва, а на Брайън никак не му се искаше да прозвучи така. Имаше нещо в Гейб и в проницателните му сини очи, което те караше да се чувстваш така — да даваш всичко от себе си, за да изпълниш нещо. Брайън изля остатъка от пунша в изсъхналия мъх в подножието на фалшивия фикус. — Ако някога излезе от банята.

— Само така — одобри Гейб, но усмивката му се изкриви. Селести и Хийт бяха изчезнали сред тълпата.

Гейб не знаеше какъв е протоколът, когато те зарежат на бала. Как да се увери, че тя ще се прибере благополучно вкъщи? Или вече Хийт отговаряше за това?

Гейб отново се зачуди защо ли е поканил Селести за своя дама.

Тя беше много хубава, можеше да участва в конкурс за красота. Идеална руса коса, толкова гъста, че чак пухкава; големи кафяви очи и пухкави устни, неизменно начервени в подчертаващ ги нюанс на розовото. Устните ѝ не бяха единственото пухкаво нещо по нея.

Мозъкът му направо изключи, когато тя се появи с тънката впита рокля, която бе избрала за бала.

Но не заради външността ѝ я беше забелязал. Причината беше съвсем друга.

Всъщност, беше тъпо и унизително. Гейб никога на никого не би признал това, но от време на време го обземаше странното чувство, че някой има нужда от помощ. От *неговата* помощ. И беше получил този необясним сигнал от Селести, сякаш зад безупречния грим на стройната блондинка се криеше девойка, изпаднала в беда.

Много тъпо. И явно нямаше нищо общо с истината. В момента на Селести явно не ѝ беше нужна никаква помощ от Гейб.

— Хей, Брай, липсвах ли ти? — Клара, с тъмна коса, цялата посипана с блестящ прах, се откъсна от стадо женски и дойде при тях до стената. Останалото стадо се разпръсна. — Здравсти, Гейб. Къде е Селести?

Брайън обгърна с ръка раменете ѝ.

— Помислих, че си си тръгнала. Май ще трябва да отменя страстните планове, които току-що крояхме с...

Лакътят на Клара го сръчка в слънчевия сплит.

— ... госпожа Финкъл — продължи, по-точно изохка Брайън, и посочи с глава заместник-директорката, която гледаше сърдито в ъгъла най-отдалечен от тонколониите. — Щяхме да си четем забележки на светлината на свещи.

— Не искам да се лишаваш от това! Май мярнах тренъора Лаудър при курабийките, може да го навия да правим допълнителни набирания.

— Или пък просто да потанцуваме — предложи Брайън.

— Е, и на това съм навита.

Двамата със смях си запробиваха път към дансинга. Ръцете на Брайън обвиваха кръста на Клара.

Гейб се радваше, че тя не изчака да отговори на въпроса ѝ. Малко унизително беше, че не може да ѝ отговори.

— Хей, Гейб, къде е Селести?

Гласът беше на Лоуган. Гейб направи гримаса и се обърна.

Лоуган също беше сам в момента. Може би на дамата му ѝ беше дошъл редът за проявяване на стадно момичешко поведение.

— Не мога да ти кажа — призна Гейб. — Да си я виждал?

Лоуган присви пълните си устни, сякаш се двоумеше дали да му каже нещо, а после нервно прокара пръсти през черната си къдрава коса.

— Абе, стори ми се, че я видях, ама не съм много сигурен. Тя е с бяла рокля, нали?

— Да. Къде е?

— Май я мярнах във фоайето. Но не мога да ти кажа със сигурност. Лицето ѝ не се виждаше много, лицето на Дейвид Алварадо го скриваше цялото...

— Дейвид Алварадо? — повтори изненадано Гейб. — А не Хийт Макензи?

— Хийт? Не, Дейвид си беше, определено.

Хийт играеше защитник и беше светъл и рус.

Дейвид беше тапа, към метър и шейсет, с матов тен и черна коса. Нямахме как да ги сбъркаш.

Лоуган тъжно поклати глава.

— Извинявай, Гейб. Гадна работа.

— Не се безпокой.

— Поне не си единственото ергенче — продължи тъжно Лоуган.

— Така ли? Какво стана с дамата ти?

Лоуган вдигна рамене.

— Някъде тук е и гледа всички на кръв. Не иска да танцува, не иска да разговаря, не иска пунш, не иска да я снимат и не желае компанията ми — преброи той на пръсти. — Понятие си нямам защо ме покани. Сигурно е искала само да си покаже роклята — вярно, че е секси, това ѝ го признавам. Но като че ли в момента не ѝ се иска да показва нищо... Де да бях поканил друга! — Погледът на Лоуган се зарея мечтателно към група момичета, които танцуваха бърз танц в чисто женски кръг. На Гейб му се стори, че той гледа едно определено момиче.

— Защо не покани Либи?

Лоуган въздъхна.

— Не знам. Сигурно... сигурно обаче щеше да ѝ е приятно да я поканя, карай да върви.

— Коя е твоята дама?

— Онова новото момиче, Шеба. Малко е нервна, обаче е красавица, екзотична една такава. И когато ме покани за свой кавалер,

аз бях толкова шокиран, че не можех да направя нищо друго, освен да приема. Реших, че тя, ами че тя може да е... забавна... — измънка Лоуган. Онова, което в действителност си помисли, когато Шеба направо го изкомандва да я заведе на бала, беше твърде неприлично и не биваше да се изказва на глас, особено пред Гейб. С Шеба беше точно обратното. Щом зърна зашеметяващата ѝ червена кожена рокля, умът му се препълни от мисли, които ни най-малко не му се струваха неприлични, докато го гледаше втренчено с дълбоките си черни очи.

— Мисля, че не я познавам — обади се Гейб и прекъсна краткото замечтаване на Лоуган.

— Ако се беше запознал, щеше да я запомниш.

— Въпреки че Шеба беше забравила за Лоуган почти веднага, щом влязоха, нали? — Хей, а може би Либи е дошла сама, как мислиш? Не съм чул някой да я е поканил...

— Ами, тя дойде с Дилън.

— О... — съкрушено отрони Лоуган. После се поусмихна. — Вечерта и без това си е кофти и няма нужда от още мъчения за капак. Нали уж щеше да има група? Тоя диджей...

— Знам. Все едно ни наказват за греховете ни — разсмя се Гейб.

— Грехове ли? То пък все едно ти имаш грехове, Галахад Непорочни!

— Майтап ли си правиш? Нали едва ми позволиха да дойда на бала, защото преди това бях отстранен от училище! — Разбира се, в момента на Гейб му се искаше наказанието му да не беше изтекло така навреме. — Късмет извадих, че не ме изключиха.

— Господин Рийз си го изпроси и всички го знаят.

— Така си е — внезапно в гласа на Гейб се появиха резки нокти. Всички в училище се страхуваха от господин Рийз, но нищо не можеха да направят, докато учителят по математика не прекрачи забранената черта. Всички ученици от горните класове знаеха за него, но Гейб не можеше да си трае и да го гледа как преследва онова съвсем неориентирано хлапе от първи курс... Но все пак, да нокаутираш учител си беше крайност. Сигурно имаше и по-добър начин за справяне със ситуацията. Родителите му го бяха подкрепили, както обикновено.

Лоуган прекъсна мислите му.

— Май, най-добре е да се разкараме.

— Ще ми е кофти... Ако няма кой да закара Селести у тях...

— Това момиче *не* е твоя тип, Гейб. — *Тя е възпъщение на злото и абсолютна курва*, можеше да добави Лоуган, но не биваше да говори такива неща за момичета, когато това можеше да достигне до ушите на Гейб. — Да я закара оня, дето си е наврял езика в гърлото ѝ!

Гейб въздъхна и поклати глава.

— Ще изчакам, за да се уверя, че е добре.

Лоуган изпъшка.

— Не мога да повярвам, че я покани. Но не можем ли поне да излезем да изберем няколко свестни диска? После може да отмъкнем тия боклуци, дето ги пуска диджеят...

— Харесва ми начинът ти на мислене. Чудя се дали шофьорът на лимузината ще се навие за едно кратко отклонение...

Накрая Лоуган и Гейб подхванаха караница, наужким, за това кои дискове е най-добре да донесат. Първите пет бяха ясни, но оттам нататък списъкът беше малко по-неясен. И на двамата им беше много по-приятно, отколкото през цялата вечер преди това.

Странно, но докато се шегуваха, Гейб го обзе чувството, че те са *единствените* там, които си прекарват добре. Всички в стаята като че се цупеха за нещо. А в ъгъла до изсъхналите курабийки някакво момиче май плачеше. Не е ли това Иви Хес? И друго момиче, Урсула Тейтъм, беше със зачервени очи и размазан туш за мигли. Може би музиката и пуншът не бяха единствените гадни неща на този бал. Клара и Брайън изглеждаха щастливи, но освен тях двамата, Гейб и Лоуган — и двамата съвсем скоро унижени и отхвърлени, явно се забавляваха повече от всички останали.

Лоуган, който не беше толкова проникателен като Гейб, не забелязваше напрегнатата атмосфера, докато Либи и Дилън не почнаха да се карат. Либи се изнесе от дансинга, и това веднага привлече вниманието му.

Той се размърда, с поглед, прикован към отдалечаващата се фигура на Либи.

— Хей, Гейб, нещо против да те зарежа?

— Ни най-малко. Давай.

Лоуган се втурна да я догони.

И сега Гейб не знаеше къде да се дене. Дали да се опита да намери Селести и да я пита има ли нещо против той да си тръгне? Но

мисълта, че може да му се наложи да я изтръгне от нечии прегръдки, за да я попита, го притесняваше.

Реши да си вземе още една бутилка вода и да намери най-тихото кътче и да изчака там вечерта най-сетне да приключи.

И когато тръгна да търси тихото кътче, той усети отново онова странно привличане, а никога в живота си не го беше усещал по-силно. Сякаш някой се давеше в черни води и го викаше на помощ. Огледа се трескаво, чудейки се откъде ли идваше този настоятелен зов. Не разбираше мощния, остър заряд на това безпокойство. Никога досега не беше чувствал нищо подобно.

Погледът му бе прикован от едно момиче — в гърба ѝ, докато тя се отдалечаваше от него. Косата ѝ беше черна и лъскава и блестеше като огледало. Беше облечена в ефективна дълга рокля с цвета на пламък. Докато я гледаше, обиците ѝ проблеснаха като малки червени искри.

Той тръгна подире ѝ почти неволно, привлечен от мъчителната нужда, която тя излъчваше. Тя се обърна леко и той мярна непознат блед орлов профил — пълни, като изрязани от слонова кост устни и черни вежди като крила, а после тя хлътна в дамската тоалетна.

Гейб дишаше тежко и едва се сдържаше да не последва момичето там, където мъжки крак не припарва. Усещаше как нуждата ѝ го всмуква като плаващ пясък. Той се опря на стената срещу тоалетната, скръсти ръце на гърдите си и се опита сам да се убеди да не изчаква момичето. Този негов смахнат инстинкт го насочваше невярно. Селести не беше ли доказателство? Всичко беше само фантазия. Може би беше по-добре да си тръгне още сега.

Но Гейб не можа да се принуди да направи и една крачка.

Макар това момиче да нямаше и метър и шейсет на високи токчета, нещо във фигурата ѝ — жилава и изправена като папира — я правеше да изглежда висока.

Тя беше ходещо противоречие не само по отношение на ръста — беше едновременно тъмна и светла с гарвановочерната си коса и бялата си като тебешир кожа, дребните ѝ остри черти бяха едновременно деликатни и твърди, и тя едновременно привличаше и отблъскваше с омагьосващите извивки на тялото си под лице с враждебен израз.

Едно-единствено нещо в нея беше недвусмислено — роклята ѝ без всякакво съмнение бе произведение на изкуството. Яркочервени кожени пламъци оголваха бледите ѝ рамене, спускаха се по гъвките ѝ извивки и целуваха пода. Докато вървеше през дансинга, момичешките погледи следяха движението на роклята със завист, а момчешките — с желание.

Имаше и друго явление, което я съпътстваше — докато момичето в огнена рокля вървеше между танцьорите, около нея на странни приливи плъзваха възклицания на ужас, болка и срам. Можеше да е само съвпадение. Чупеше се токче и изкълчваше глезена над него. Сатенена рокля се разпорваше по шева от бедрото до кръста. Контактна леща изскачаше и се загубваше на мръсния под. Презрамка на сутиен се късаше. Портфейл се изхлузваше от джоба. Неочакван спазъм известяваше за подранил цикъл. Взета назаем огърлица се късаше и дъжд от перли посипваше пода.

И отново, и отново — малки бедствия плъзваха около нея на малки кръгове.

Бледото чернокосо момиче се усмихваше на себе си, сякаш по някакъв начин усещаше витаещото във въздуха нещастие и му се наслаждаваше — и може би го вкушваше, защото облизваше доволно устни.

После тя набърчи чело и се съсредоточи. Единственото момче, което я гледаше в лицето, забеляза странно червено проблясване около ушите ѝ, все едно се разхвърчаха червени искри. И точно в този миг всички се обърнаха и се вторачиха в Броуди Фароу, който хвана ръката си и извика от болка — леко движение при бавния танц му беше извадило раменната става.

Момичето в червена рокля се усмихна самодоволно.

Токчетата ѝ кънтяха по мозаечния под. Тя се отправи към тоалетната, а подпре ѝ се носеха болезнени и тъжни охкания.

Момичета се тълпяха пред заемащото цялата стена на тоалетната огледало. Всички ахнаха, щом видяха зашеметяващата рокля и забелязаха как крехкото момиче в нея потръпна сред топлата, задушна стая — а после се разрази хаос. Първо Ема Роуланд се убоде в окото с четката на спиралата си за мигли. Тя залитна, изумена, и бутна пълната чаша пунш в ръката на Бетани Крандъл. Пуншът обля Бетани и изцапа още три рокли на най-неудобните места. Атмосферата в тоалетната изведнъж се нажежи — едно момиче с гадно зелено петно на гърдите обвини Бетани, че я е поляла с пунша нарочно.

Бледото чернокосо момиче само се усмихна едва-едва, щом забеляза заформящия се скандал, а после се запъти към последната кабина и се заключи вътре.

Но не се възползва от уединението си по очаквания начин. Вместо това, без да се страхува от далеч нестерилната обстановка, тя облегна чело на металната стена и стисна очи. Ръцете ѝ, свити в малки ъгловати юмручета, също опряха на металната стена.

Ако някое от момичетата в тоалетната бе забелязало, то би се зачудило каква е причината за слабото червено сияние, което се излъчваше от цепнатината между вратата и стената. Но никой не обърна внимание.

Момичето в червена рокля стисна зъби. Измежду тях се стрелна ярък, горещ огнен език и прогори черни петна в тънкия слой бежова боя, с който беше боядисана металната стена. Тя се задъха, бореше се с някаква невидима тежест, и пламъците се нажежиха — дебели червени пръсти пращяха по студения метал. Огънят стигна до косата ѝ, но не опърли лъскавите гарвановочерни кичури. От носа и ушите ѝ се извиха струйки дим.

Порой от искри се исипа през ушите ѝ, а тя прошепна през зъби:
— *Мелиса.*

Навън, на препълнения дансинг, Мелиса Харис се огледа. Викаше ли я някой по име? Наблизо като че нямаше никой, който да я е повикал толкова тихо. Значи, беше плод на въображението ѝ. Мелиса погледна кавалера си и се опита да проумее какво ѝ говореше той.

Зачуди се защо ли прие да дойде на бала с Купър Силвърдейл. Той не беше нейния тип. Дребосък, погълнат от чувството за собствената си важност, който непрекъснато се напъваше да доказва нещо. Цяла вечер той бе странно превъзбуден и нонстоп се фукаше със семейството си и имотите им. На Мелиса ѝ беше писнало.

Едва доловим шепот отново привлече вниманието ѝ и тя се обърна.

Там, твърде далече в тълпата така, че нямаше как той да е пошепнал името ѝ, Тайсън Бел се беше вторачил в нея над главата на момичето, с което танцуваше. Мелиса веднага сведе поглед и потръпна, и започна да се самонавива, че не ѝ пука с кого е. Едва се удържаше да не погледне пак към тях.

Приближи се до Купър. Той можеше да е скучен и повърхностен, но беше по-свестен от Тайсън. Всички бяха по-свестни от Тайсън.

Нима? Дали Купър действително е по-добрият избор? — Въпросите изникваха в ума на Мелиса, все едно идваха от някой съвсем чужд човек. Тя неволно погледна обрамчените с гъсти мигли тъмни очи на Тайсън. Той продължаваше да я зяпа.

Разбира се, че Купър беше по-свестен от Тайсън, без значение колко красив е Тайсън. Красотата е само елемент от капана.

Купър продължаваше да ломоти нещо в опит да задържи интереса ѝ.

„Купър не е от твоята класа“ — прошепна гласът в ума ѝ. Мелиса тръсна глава — срам я беше, че си го е помислила. Това беше суета. Купър ѝ беше равен, и с нищо не беше по-долу от другите момчета.

Но не може да се равнява с Тайсън. Спомняш ли си какво беше...

Мелиса се опита да пропъди образите от мислите си: топлите очи на Тайсън, пълни с копнеж... допирът на ръцете му по кожата ѝ, и груб, и мек... плътният му глас, който изговаряше дори и най-обикновените думи като поезия... начинът, по който и най-лекият допир на устните му до пръстите ѝ караха кръвта да бушува във вените ѝ...

Сърцето ѝ затупка. Болеше.

Съвсем нарочно Мелиса изрови от паметта си още един спомен, за да прогони разбунтувалите се образи. Железният юмрук на Тайсън, който без предупреждение се връзва в бузата ѝ... черните петна, разцъфнали пред очите ѝ... ръцете ѝ върху пода... гаденето, надигнало се в гърлото ѝ... суровата болка, разтърсила цялото ѝ тяло...

Той съжаляваше. Много съжаляваше. Той обеща. Никога повече.

Неканеният образ на кафявите очи на Тайсън, плувнали в сълзи, се изпречи пред погледа ѝ.

И очите ѝ неволно потърсиха Тайсън. Той продължаваше да я зяпа. Смръщил чело, сключил вежди, потънал в скръб...

Мелиса отново потръпна.

— Студено ли ти е? Искаш ли моето... — Купър изхлузи смокинга си, после се спря и се изчерви.

— Но не може да ти е студено, та тук е толкова горещо — изказа се той тъпо и отново облече и закопча сакото.

— Добре съм — увери го Мелиса и се принуди да гледа само жълтеникавото му момчешко лице.

— Тука е гадничко — каза Купър и Мелиса кимна, зарадвана, че и тя е на неговото мнение.

— Можем да отидем в кънтри клуба на баща ми. Там има невероятен ресторант, ако ти се хапва десерт. Няма да чакаме за маса. Веднага щом си кажа името...

Вниманието на Мелиса отново се отклони.

Защо съм тук с този малък сноб? — отново изникна така непознатата мисъл в ума ѝ, макар и изказана със собствения ѝ глас. — Той е слабак. И на коте не би сторил зло — е, и какво? Любовта не е ли нещо повече от сигурност? Нищо не трепва в мен, когато погледна Купър — и когато погледна всеки друг, освен Тайсън... Не мога да излъжа себе си. Още го искам. Много. А този копнеж не е ли любов?

Искаше ѝ се да не беше пила толкова много от този коварен, лют пунш. Вече не можеше да мисли ясно.

Тя видя как Тайсън заряза партньорката си, тръгна през дансинга и застана право пред нея — съвършеният плещест футболен герой, същинско клише. Все едно Купър изобщо не съществуваше там, между тях.

— Мелиса? — промълви той с онзи глас, който я разтапяше, и с разкривени от мъка черти. — Мелиса, моля те? — И той и протегна ръка, без да обръща внимание на пелтеченето на Купър.

Да, да, да, да, да — нареждаше гласът в ума ѝ. Хиляди спомени за желание я разтърсиха. Замъгленото ѝ съзнание се гърчеше.

И тя колебливо кимна.

Тайсън ѝ се усмихна с облекчение, с радост, посегна зад Купър и я издърпа в прегръдките си.

Толкова ѝ беше лесно да тръгне с него. Кръвта ѝ бушуваше във вените като огън.

„Ура!“ — изсъска бледото чернокосо момиче, скрито в кабината, и раздвоен огнен език огря лицето ѝ в червено. Огънят изпращя толкова силно, че някой можеше и да чуе, но в тоалетната продължаваха да се надвикват пискливи сърдити гласове.

Огънят угасна и момичето въздъхна дълбоко. Клепачите ѝ затрепкаха и пак се затвориха. Тя сви юмруци и бледата кожа така се изпъна, че остриите ѝ стави сякаш щяха да я пробият. Стройната ѝ фигура се разтрепери, сякаш се напрягаше да вдигне планина. Около нея витаеше почти видима аура на напрежение, решителност и очакване.

Каквато и трудна задача да си беше поставила, беше ясно, че за нея не съществува по-ценно нещо от изпълнението ѝ.

— Купър — изсъска тя и от устата, от носа, от ушите ѝ избълва огън. Пламъците окъпаха лицето ѝ.

Все едно си нищо. Все едно си невидим. Все едно не съществуваш! — Купър трепереше от гняв, а думите, които се редяха в ума му, още повече разпалваха гнева му.

Можеше да ѝ отвориш очите за себе си. И да покажеш на Тайсън кой тук е истинският мъж.

Ръката му механично посегна към тежестта, скрита на кръста му, под самото. Шокиращият спомен за пистолета се вряза в гнева му и той запримига бързо, все едно току-що се е събудил от сън.

По врата му полазиха тръпки. Защо беше донесъл пистолет на абитуриентския си бал? Луд ли беше?

Беше толкова тъпо, но пък какво му оставаше, като Уорън Бийдс го беше предизвикал с безмозъчното си фукане? Вярно беше, че училищната охрана беше адски зле и всеки можеше да вкара вътре каквото си иска. И той го беше доказал, нали? Но пък струваше ли си да дойде с пистолет на кръста, само за да натрие носа на Уорън Бийдс?

Виждаше Мелиса, отпуснала глава на рамото на тоя тъп спортяга, притворила очи. Съвсем ли беше забравила Купър?

Гневът му отново заклокочи и ръката му бръкна под самото.

Този път Купър тръсна още по-енергично глава. Безумие. Той носеше пистолета заради друго... На майтап, от щуротия.

Но погледни Тайсън. Погледни горделивата му, самодоволна усмивка! *Тоя за какъв се мисли? Баща му е само един градинар, нищо, че всички го превъзнасят! Изобщо не се страхува, че ще му направя*

нещо, задето ми е отмъкнал дамата. Той дори не си спомня, че тя е дошла с мен. А и да си спомняше, нямаше да го е страх от мен. А Мелиса дори не си спомня, че съществувам.

Купър скръцна със зъби, отново кипнал от яд. Представи си как горделивият израз изчезва от лицето на Тайсън и на негово място идват страх и ужас, щом види дулото пред очите си.

Леденият страх, обзел Купър, го върна в реалността.

Пуни. Още пуни, ето какво ми трябва. Евтин е и е гаден, но поне е силен. Още няколко чаши пуни и ще знам какво да правя.

Купър вдъхна дълбоко, за да се стегне, и хукна към масата с напитката.

Тъмнокосото момиче в банята се намръщи и тръсна сърдито глава. Вдъхна дълбоко два пъти и си замърка гърлено успокоителни думи.

— Има време още. Още малко алкохол, за да замъгли ума му, да отнеме волята му... търпение. Трябва да се погрижа за мнозина още, толкова много подробности... — Тя скръцна със зъби и клепачите ѝ отново затрепкаха, този път по-продължително.

— Първо Мат и Луиза, после Брайън и Клара — Каза си тя, сякаш отмяташе задачи по списък. — Уф, а после тоя Гейб, дето вечно се меси! Защо *той* още не е нещастен? — Тя вдъхна дълбоко още веднъж. — Време е моят малък помощник отново да се залови за работа.

Тя притисна юмруци до слепоочията си и затвори очи.

— *Селести.*

Гласът в ума на Селести беше познат и дори желан. Напоследък той ѝ подсказваше всичките ѝ чудесни идеи.

Селести се ухили на въпросната двойка.

Някой си прекарва добре? Бива ли такова нещо?

— Трябва да тръгвам... — Селести се вторачи в лицето на партньора си. Мъчеше се да се сети за името му. — Дерек.

Пръстите на момчето, които пълзяха нагоре по ребрата ѝ, се вцепениха.

— Приятно беше — увери го Селести и избърса отворената си уста с опакото на ръката си, сякаш да заличи и последната следа от него, а после се дръпна.

— Ама, Селести... Мислех си...

— Аре, чао.

С усмивка, остра като бръснач, Селести тръгна към Мат Франклин и дамата му, оная сива мишка, как ли ѝ беше името... За част от секундата се присети за официалния си кавалер — онзи чистичкия Гейб Кристенсен, и я напуши смях. Колко приятно ли си прекарваше тази вечер! Заради униженията, на които го подлагаше, почти си струваше да дойде с него, въпреки че изобщо не можеше да проумее как така е приела поканата му. Селести тръсна глава при този неприятен спомен. Гейб я беше погледнал с невинните си сини очи и... цяла половин минута... тя *искаше* да приеме. Искаше да се приближи до него. Само в този миг, тя си мислеше да зареже прелестния си

коварен план и просто да си изкара приятно абитуриентския бал със свястно момче.

Еха, как се радваше, че тази примерна идея се беше изпарила! Селести никога не се беше забавлявала повече, отколкото в момента. Беше развалила бала на половината момичета в залата, а половината момчета се биеха за нея. Всички момчета бяха еднакви и всичките бяха нейни, само да им свирне. И беше време останалите момичета да го разберат. Какво страхотно и вдъхновено хрумване беше този план да превземе бала!

— Здравсти, Мат! — изчурулика Селести и го тупна по рамото.

— О, здравей! — отвърна Мат, откъсна поглед от дамата си и я изгледа сконфузено.

— Може ли за малко? — Селести изпърха с мигли и изпъна назад рамене така, че деколтето ѝ да излезе на преден план. — Искам, въ, да ти *покажа* нещо. — И тя облиза устните си.

— Хъм. — Мат преглътна шумно.

Селести усети как погледът на последния ѝ партньор прогаря дупка в гърба ѝ и се сети, че Мат е най-добрият му приятел. Потисна напушилия я смях. Идеално.

— Мат? — попита обидено дамата, когато ръцете му пуснаха кръста ѝ.

— Само за малко... Луиза.

Ха! И той едва си спомни името ѝ! Селести пусна ослепителна усмивка.

— Мат? — повтори отново Луиза, шокирана и обидена, а Мат хвана Селести за ръка и я последва в центъра на дансинга.

В последната кабина в тоалетната вече беше тъмно. Момичето вътре се е опряло на стената и чака дишането ѝ да се успокои. Въпреки че в стаята е прекалено топло, момичето трепери.

Скандалът в тоалетната беше утихнал и нов орляк момичета се тълпеше пред огледалото да си оправи грима.

Огнедишащото създание се стегна и покрай ушите ѝ отново проблесна червено сияние. Всички в огледалото се обърнаха и впериха изпитателни погледи във вратата на тоалетната, а момичето в червена рокля се измъкна от кабината през прозорчето. Никой не забеляза как тя се измъкна през този необичаен изход, а продължиха да се взират във вратата и да се чудят откъде ли дойде звукът, който ги накара да се обърнат.

Влажната и лепкава нощ в Маями беше много неприятна и сякаш се мъчеше да съперничи на ада. Облеченото в плътна кожена рокля момиче се усмихна облекчено и избърса длани в голите ръце над лактите си.

Тя отпусна тяло върху близкия отворен мръсен контейнер и се наведе над него. Вонята от разлагащата се храна витаеше като тежък облак над него. Тя затвори очи, вдъхна дълбоко и отново се усмихна.

Друго зловоние, още по-силно, подобно на острата миризма на изгоряла плът, но по-гадно, лъхна в знойния въздух. Усмивката на момичето стана още по-голяма, щом всмукна този болезнен нов мирис, все едно е рядко срещан парфюм.

После очите ѝ рязко се отвориха, тя изпъна гръбнак и тялото ѝ се вцепени.

Тихо кискане се разнесе в кадифения мрак.

— Мъчно ти е за дома, а, Шийб? — измърка женски глас.

Устните на момичето оголиха зъбите ѝ то изръмжа, щом тялото, от което идваше гласът, се оформи пред очите ѝ.

Зашеметяващата чернокоса жена като че бе облечена единствено в лениво кълбяща се мъгла. Краката и стъпалата ѝ бяха невидими, може би изобщо ги нямаше. Високо на челото ѝ стърчаха две малки, лъскави рогца от оникс.

— Чекс Джезабел аут Ваал-Малфус! — изръмжа момичето в червена рокля. — Какво правиш тук?

— Толкова официално ли, сестричке?

— Какво ми пука за разни сестри?

— Вярно. А и има още хиляди от същия произход, от който сме и ние... Но това е твърде горчив хап за преглъщане. Защо не ме наричаш просто Джеб? Тогава ще пропусна Чекс Шеба аут Ваал-Малфус и ще ти казвам Шийб.

Шеба изсумтя презрително.

— Мислех, че те пратиха в Ню Йорк.

— Почивам си — както и ти, очевидно. — Джебзел се вторачи в избраното от Шеба място за почивка. — Ню Йорк е страхотен и ужасен почти колкото ада, благодарая, че попита... Но дори и убийците понякога си подремват. Доскуча ми и дойдох да проверя дали се забавляваш на абитуррррриентския бал — разсмя се Джебзел, и черната мъгла около нея се развихри.

Шеба се навъси, ала не отговори.

Съзнанието ѝ беше нащрек — тя отново се съсредоточи върху нищо неподозиращите тийнейджъри в хотелската бална зала. Търсеше в какво да се намеси. Дали Джебзел беше дошла тук, за да обърка плановете на Шеба? А за какво друго? Повечето демони от средно ниво бяха готови да положат невероятни усилия, само и само да прецакат някой по-долу от тях — до такава степен, че понякога дори вършеха добри дела. Балан Лилит Хадад аут Хамон веднъж се беше престорила на човек в една от гимназиите, в които беше пратена Шеба, преди около десетилетие. Шеба не разбираше защо всичките ѝ гадни кроежи вечно се преобръщаха и стигаха до щастлив край. И когато най-сетне загря, направо не можеше да повярва докъде беше стигнала злобата на Лилит — коварната демоница, всъщност, бе уредила три отделни случая на истинска любов, само и само да понижат Шеба! За късмет на Шеба тя успя да организира едно хубавичко предателство в последния момент, което елиминира две от любовните истории. На косъм ѝ се размина! За едната бройка щяха да я пратят обратно в прогимназията!

Шеба се намръщи, докато сочната демоница се рееше пред очите ѝ. Шеба вдъхна дълбоко. Ако Шеба имаше работа-мечта като тази на Джебзел... демон, който отговаря за убийствата! По-хубаво от това нямаше накъде — Шеба щеше да се занимава с най-лошото и да забрави всякакви дребни трикове.

Мислите на Шеба се виеха като невидим дим между танцьорите в сградата зад гърба ѝ и търсеха и най-малкия признак на

предателство. Но всичко си вървеше по реда. Несгодите в залата достигаха нови висини и ароматът на човешко нещастие изпълни съзнанието ѝ. Колко вкусно!

Джезабел се изкикоти — разбираше какво точно извършваше Шеба.

— Успокой се — каза тя. — Не съм дошла да ти скофтя живота.

Шеба изсумтя. Много ясно, че Джезабел беше дошла да ѝ скофти живота. Това им беше работата на демоните.

— Страхотна рокля — отбеляза Джезабел. — Кожа от адска хрътка. Страхотна е за предизвикване на похот и завист.

— Знам как да си върша работата.

Джезабел отново се разсмя и Шеба се наведе инстинктивно да вдъхне серния ѝ дъх.

— Клетата Шийб, все още затворена в получовешка форма — подигра се Джезабел. — Помня как всичко непрекъснато миришеше на хубаво. Уф. Ами студа! Трябва ли човеците да превръщат всичко в хладилник с гадните си климатици!

Лицето на Шеба сега беше гладко и овладяно.

— Оправям се. Има достатъчно гадости за вършене.

— Така те искам! Само още няколко века, и ще станеш голяма работа като мен!

Самодоволна усмивка изви устните на Шеба.

— А може и да не чакам чак толкова дълго.

Черна вежда се издигна високо на бялото чело на Джезабел, почти до абаносовия рог.

— Така ли! Някаква особено голяма гадост ли кроиш, сестричке?

Шеба не отговори и отново се напрегна, щом Джезабел изпрати собствените си мисли да се вият, невидими, из тълпата в балната зала. Тя стисна челюсти, готова да напада, ако сестра ѝ се опиташе да провали някой от нейните планове. Но Джезабел само гледаше и нищо не пипаше.

— Хмм — изтананика си тя. — Тммм.

Шеба отново стисна юмруци, когато Джезабел се докосна до Купър Силвърдейл, но тя отново не се намеси.

— Брей, брей — измърмори рогатата демоница. — Брей. Шийб, налага се да ти призная, че съм впечатлена. Вкарала си вътре пистолет. И мотивиран изпълнител, наквасен с алкохол, за да отслаби свободната

му воля! — Усмивката на по-възрастната демоница беше толкова странна, че май беше искрена. — Ей това е злодеяство. Вярно, демон от средното ниво, който работи по убийствата, скандалите, а може би бунтовете, може да вкара такова нещо на абитуриентски бал, но дете в човешка форма от отряда по нещастията? На колко години си ти, на двеста? На триста?

— На последния ми ден на пръкване навърших едва 186 — отрязва Шеба, все още нащрек.

Джезабел подсвирна и огнен език се стрелна от устата ѝ.

— Много съм впечатлена. А виждам и че не претупваш задачата си. Ония вътре са много нещастни — разсмя се тя. — Осуетила си всяка обещаваща любовна връзка, разрушила си няколко десетки приятелства за цял живот, създала си нови вражди... заформят се три, четири, пет караници. Дори си накарала и диджея да те послуша! Какво внимание към подробностите. Ха-ха! Тия, дете не са напълно нещастни, се броят на пръстите на едната ми ръка.

Шеба се усмихна мрачно.

— И до тях ще стигна.

— Гадост, Шийб. Голяма гнусотия. Ти си гордост за името ни. Ако на всеки абитуриентски бал действаше демоница като теб, този свят щеше да е наш.

— Джез, караш ме да се червя! — отвърна Шеба с ужасно жлъчен тон.

Джезабел се засмя.

— Разбира се, имаш и малка помощничка.

Мислите ѝ закръжиха около Селести, която тъкмо се беше увила около поредното момче. Зарязани момичета плачеха, а момчетата, отхвърлени от Селести, свиваха юмруци и гледаха гневно конкурентите си — всичките изгаряха от страст и всеки един беше решен Селести да завърши вечерта с него.

Тази вечер Селести вършеше всичката работа.

— Използвам наличните инструменти — обясни Шеба.

— Каква ирония има в нейното име. Какъв покварен ум! Тя чисто човешко същество ли е?

— Минах покрай нея в коридора да проверя — призна Шеба. — Неподправена, чисто човешка миризма. Отврат.

— Ух! Бих се заклела, че сред предците ѝ има някой демон. Добра находка. Но да поканиш кавалер, Шеба? Доста е аматорско да се ангажираш физически по този начин.

Шеба вирна отбранително брадичка, но не отговори. Джезабел беше права — беше грубо и отнемаше много време да използваш човешкото си тяло, а не демоническия си ум. Но все пак най-важни бяха резултатите. Навременната намеса на Шеба попречи на Лоуган да открие истинската си любов.

— Е, това по никакъв начин не омаловажава постиженията ти тук тази вечер — каза Джезабел с примирителен тон. — Ако го докараш до успешен край, ще влезеш в учебниците на малките демончета.

— Благодаря! — Изрече троснато Шеба. Джезабел наистина ли смяташе с ласкателство да я накара да свали гарда?

Джезабел се усмихна и мъглата около нея се закълби по краищата в тон с изражението ѝ.

— Един съвет, Шеба. Постоянно ги обърквай. Ако успееш да накараш Купър да дръпне спусъка, ще успееш да накараш и някой пишман гангстер да реши, че ги обстрелват. — Джезабел поклати учудено глава. — Тук разполагаш с голям потенциал за скандал. Разбира се, ако положението се нажежи, ще пратят демон, който отговаря за бунтовете... но ти все пак ще получиш някакво признание, че си го започнала.

Шеба се навъси и покрай ушите ѝ просветнаха червени искри. Какви ги вършеше Джезабел? Къде беше уловката? Мислите ѝ отново и отново се връщаха към човеците, които беше задължена да тормози, но не намираше в залата нито следа от характерния мирис на сярата на Джезабел. Нямаше нищо, освен причиненото от самата Шеба нещастие и няколкото джобчета отвратително щастие, за които тя скоро щеше да се погрижи.

— Много си *отзивчива* тази вечер — изрече Шеба с умишлено обиден тон.

Джезабел въздъхна и в начина, по който мъглите ѝ се свиха, имаше нещо, което я накара да се... засрами. За пръв път върху предположенията ѝ падна сянка на съмнение. Но мотивите на Джезабел *трябваше* да са злонамерени! Демоните имат единствено такива мотиви.

С жална физиономия Джезабел тихо попита:

— Толкова ли е невъзможно да повярваш, че аз може и да искам да те повишат?

— Да.

Джезабел отново въздъхна, и отново мъглите ѝ потръпнаха от мъка, която смути Шеба.

— Защо? — попита тя. — Каква е изгодата ти от това?

— Знам, че е напълно нередно... или по-скоро редно... аз да ти давам полезни съвети. Не е особено злобно от моя страна.

Шеба кимна предпазливо.

— Ние по природа прегазваме всички — демони, човеци, дори и ангели, стига да ни се удаде. Ние сме зли. И естествено забиваме нож в гърба, все едно на свой, или на чужд. Нямахме да сме демони, ако не позволявахме да ни ръководят завистта, алчността, похотта и гневът — изкиска се Джезабел. — Спомням си... Преди колко години беше това? Лилит едва не те бутна няколко степени назад, нали?

Този спомен запали ален огън в очите на Шеба.

— Без малко.

— Но ти се справи по-добре от повечето демони. В момента си една от най-лошите сред демоните, предизвикващи нещастия, да знаеш.

Пак ласкателство? Шеба се вкамени.

Джезабел събра с пръст мъглите си и го завъртя в кръг, и мъглите изрисуваха димно кълбо на фона на нощното небе.

— Но има и по-грандиозен план, Шеба. Демони като Лилит не виждат отвъд непосредственото зло. Но там съществува цял свят, пълен с хора, които през всяка една минута от денонощието вземат решения. А понякога, от моята позиция ми се струва, че ангелите вземат преднина...

— Ама, Джезабел! — ахна Шеба. Шокът бе разцепил подозренията ѝ. — Ние побеждаваме. Само изгледай новините — то е ясно, че ние побеждаваме.

— Знам, знам. Но въпреки всички войни и цялата разруха... Странно е, Шеба. Все още съществува отвратително много щастие. За всеки обир, който аз превръщам в убийство, на другия край на града някой ангел кара някой страничен човек да нападне обирджията и да

предотврати кражбата. Или пък да го убеди да се откаже от порочните си навици! Их... Губим позиции.

— Но ангелите са слаби, Джезабел, и това всеки го знае. Така преливат от любов, че не могат да се съсредоточават. Тия безмозъчни типове непрекъснато се влюбват в някое човешко същество и разменят крилата си срещу човешко тяло. Как могат дори и ангелите идиоти да желаят подобно нещо! — Шеба изглежда намръщено човешкото си тяло. Колко я ограничаваше то! — Никога не съм разбираше какъв смисъл има да се разкарвам с това нещо половин хилядолетие. Сигурно, е само, за да ни измъчват, нали? Господарите на мрака сигурно се кефят, като ни гледат как се гърчим.

— Не е само това. То е, за да те накарат *наистина* да ги намразиш. Говоря за човеците.

Шеба я изглежда втрещено.

— Че защо ми е изобщо причина? Омразата е моят *занаят*.

— Случва се понякога — бавно обясни Джезабел. — Не само ангелите се предават. Има и демони, продали рогата си заради някое човешко същество.

— Не! — Очите на Шеба се отвориха широко, а после тя примижа невярващо. — Преувеличаваш. Сегиз-тогиз някой демон се хваща с човешко същество, но то е само за да ги измъчват. Просто гадничко забавление.

Джезабел трепна и изви мъглите си в осморки, но не го оспори, и тъкмо това накара Шеба да осъзнае, че тя говореше сериозно.

Шеба преглътна.

— Брей!

Не можеше да си го представи. Да захвърлиш всичкото това възхитително зло! Да се откажеш от трудно спечеления чифт рога — рога, заради които Шеба в момента бе готова да унищожи всичко — и в замяна да се примириш със слабо и смъртно тяло.

Тя огледа лъскавите ониксови рога на Джезабел и се навъси.

— Не разбирам как някой би могъл да извърши подобно нещо.

— Помниш ли какво каза за ангелите? Разсейвани от любовта? — Попита Джезабел. — Е, и омразата също може да те отклони от пътя. Виж само Лилит и добрите дела, които извърши от злоба. Може би започва сред по-низшите демони, но кой знае докъде ще доведе това? Добродетелта покварява.

— Не мога да повярвам, че няколко номера, насочени срещу другите демони, са те накарали да оглупееш като *птичи мозък* — измърмори Шеба под носа си.

— Шеба, не подценявай ангелите! — Скастри я Джезабел. — Не се забърквай с тях, ясно? Дори и силен среден демон като мен знае, че не бива да се заканва с рога на пернатите. Те не ни се бъркат, и ние също не им се бъркаме. Остави на Господарите на демоните да се оправят с ангелите.

— Знам, Джезабел. Не съм се пръкнала през това десетилетие.

— Извинявай. Пак ти помагам. — Тя потръпна. — Понякога толкова се дразня! Отвсякъде — светлина и доброта!

Шеба поклати глава.

— Аз не ги виждам. Нещастieto е навсякъде.

— Щастieto също, сестричке. И то е навсякъде — рече тъжно Джезабел.

След думите на Джезабел, които дълго витаеха във въздуха, последва дълго мълчание. Лепкавият вятър облъхна кожата на Шеба. Маями не беше адът, но поне беше уютен.

— Не и на моя абитуриентски бал! — Тросна се Шеба, обзета от внезапна ярост.

Джезабел се усмихна до уши — зъбите ѝ бяха черни като нощното небе.

— Точно заради това съм толкова отзивчива, нещо, толкова нехарактерно за злите същества. Защото ние имаме нужда от демоници като теб. Имаме нужда от най-лошите на фронтовата линия. Нека тези като Лилит в подземния свят да се занимават с дребни трикове. На мен ми дайте такива като Шеба! Дайте ми хиляда като Шеба! Ще спечелим битката веднъж и завинаги.

Яростната целеустременост в гласа на Джезабел накара Шеба да се замисли.

— Това е зло по толкова странен начин, че почти прилича на добро.

— Извратено е, знам.

И двете за пръв път се разсмяха.

— Е, връщай се и съсипи бала окончателно.

— Тръгнах вече. Върви в ада, Джезабел.

— Благодаря, Шийб. Да ти се връща.

Джезабел и намигна, а после се усмихна още по-широко и черните ѝ зъби като че закриха цялото ѝ лице. И се изпари в нощта.

Шеба остана на мръсната уличка, докато упоителният аромат на сярата напълно се разсея, и почивката свърши. Въодушевена от идеята за обединения фронт, Шеба се втурна да сее нови нещастия.

Балът беше в разгара си и всичко си идваше на мястото.

Селести постигаше високи резултати в злонамерената си игра — пишеше си точка за всяко момиче, плачещо в някой тъмен ъгъл на залата, и две точки за всяко момче, заляло с пунш съперника си.

Из цялата зала посетите от Шеба семена разцъфваха. Омразата процъфтяваше редом с похотта, гнева и отчаянието. Същинска адова градина.

Шеба се наслаждаваше на всичко това иззад една палма в саксия.

Не, тя не можеше да *принуди* хората да вършат нищо — те притежаваха вродена свободна воля, и затова тя можеше само да ги изкушава, да ги съблазнява. С дреболии — високи токчета, цепки и второстепенни мускулни групи, тя можеше да ги манипулира физически, но не можеше да упражнява принуда върху съзнанието им. Трябваше сами да решат дали да я послушат. А тази вечер те я слушаха.

Шеба беше започнала победна серия и не искаше нищо да остане недовършено, затова, преди отново да пристъпи към най-амбициозния си кроеж — погълнатият алкохол вече беше направил Купър мек като глина и готов да изпълнява указанията ѝ — тя изпрати мислите си на разузнаване из тълпата, за да изнамерят дразнещите джобчета от щастие.

Никой нямаше да си тръгне от този абитуриентски бал без драскотина. Никой, докато в тялото на Шеба имаше поне една искра.

Ето там... какво беше това? Брайън Уокър и Клара Хърст се гледаха унесено в очите и изобщо не забелязваха гнева, отчаянието и кофти музиката наоколо, а само се наслаждаваха един на друг.

Шеба обмисли възможностите и реши да използва намесата на Селести. На Селести щеше да ѝ хареса — нямаше по-злобно забавление от това да се перчиш със своята власт пред очите на чистата любов. А и Селести се подчиняваше на всяко нейно предложение и приемаше с готовност всеки демоничен кроеж.

Шеба продължи с преценките, преди да реши как да действа.

Не особено далеч тя откри, че се е издънила недопустимо. Собственият ѝ кавалер Лоуган да се *забавлява*? Невъзможно! Значи в края на краищата бе открил своята Либи и двамата бяха недопустимо щастливи! Е, това беше лесно поправимо. Ще отиде да си прибере партньора и Либи щеше да побегне, обляна в сълзи. Телесната намеса беше аматьорска и груба... Но пак беше по-добре, отколкото да остави щастието да спечели дори една от малките битки.

Почти беше приключила с преценката. Оставаше само едно малко джобче покой — този път не беше двойка, а самотно момче, което се мотаеше в дъното на залата. Този Гейб Кристенсен толкова я дразнеше!

Тя впери сърдит поглед в него. Този пък защо беше щастлив?! Беше отхвърлен и сам. Дамата му беше чумата на бала. Едно нормално момче в момента щеше да кипи от гняв и да се гърчи от болка. Но той упорстваше, щеше да ѝ създава още работа!

Тя проучи по-внимателно мислите му. Хммм. Гейб не беше *истински* щастлив. Всъщност в момента много се тревожеше и търсеше някого. Селести беше пред очите му и се увиваше в бавен танц около Роб Карлтън (Памела Грийн наблюдаваше това зрелище в шок, а въздухът около нея бе възхитително напоен с отчаяние), но не заради нея се тревожеше Гейб. Той търсеше някой друг.

Значи все пак той не беше щастлив — не това беше усещането, което накърняваше създадената от Шеба атмосфера на нещастие. От това момче се излъчваше неподправена доброта. Дори по-лошо.

Шеба се скри зад палмата и напрегна ум. От носа ѝ излезе дим.
— *Гейб.*

Гейб тръсна разсеяно глава и продължи да търси.

Беше чакал половин час пред тоалетната, а оттам излизаха цели тумби момичета, една след друга. Тук-там усещаше някакво слабо притегляне, но никое не можеше да се мери с бушуващата, задушаваща нужда на онова момиче.

След като три отделни групи дойдоха и си отидоха, той спря Джил Стайн да я разпита за момичето.

— Черна коса и червена рокля? Не, не съм видяла подобно момиче вътре. Мисля, че в тоалетната няма никой.

Момичето сигурно се беше изнизало покрай него по някакъв начин.

Той се върна при дансинга. Мислеше само за тайнственото момиче. Поне Брайън и Клара и Лоуган и Либи се забавляваха, и това беше хубаво. Останалите от випуска явно прекарваха изключително гадна вечер.

Но ето го пак онова усещане! Гейб подскочи — усещаше отчаянието, което търсеше. Къде беше тя?

Шеба съскаше ядосано. Съзнанието на момчето бе напълно трезво и съсредоточено единствено върху нейния вътрешен глас. Но това нямаше да я спре. Разполагаше и с други оръжия.

— *Селести.*

Време беше поквареното момиче да поизмъчва собствения си кавалер.

Шеба се облегна леко на Селести и я насочи. В края на краищата, според човешките критерии Гейб беше привлекателен. И несъмнено достатъчно добър за Селести, чиито критерии надали можеха да се нарекат строги. Беше висок и жилив, с тъмна коса и симетрични черти. Имаше светлосини очи, които лично Шеба намираще за малко отблъскващи — бяха толкова решително непокварени, почти *небесни*, пфу! Но се харесваха на смъртните момичета. Именно взирането в тези чисти очи бе накарало Селести да приеме поканата на този чистичък и примерен добротворец.

Добротворецът му той! Шеба присви очи. Гейб фигурираше в списъка ѝ отпреди да ѝ окаже такова грубо неуважение тук, на бала. Точно той беше момчето, провалило плановете ѝ за развратния учител по математика — малко забавление преди абитуриентския бал, което беше уредила, преди да се погрижи всеки да покани на голямата

танцова забава точно когото не трябва. Ако Гейб не беше попречил на господин Рийз в решителния момент на съблазняването... Шеба скръцна със зъби и от ушите ѝ изскочиха искри. Щеше да съсипе и мъжа, и невъзможно невинното момиче. Не, че господин Рийз щеше да падне отвисоко, но щеше да се получи фантастичен скандал. А сега учителят по математика беше изключително внимателен именно заради тези небесносини очи. Дори изпитваше *вина*. Смяташе да ходи при специалист, за да лекува проблема си. Пфу!

Гейб Кристенсен дължеше нещастие на Шеба и тя щеше да си прибере дълга.

Тя погледна сърдито Селести, чудейки се защо ли това момиче не се пуска на кавалера си. Селести продължаваше да се увива около Роб и да се наслаждава на мъката на Памела. Стига развлечения! Тук всичко трябваше да стане на пух и прах. Шеба зашепна предложения, които изникваха в мислите на Селести и я тласкаха към Гейб.

Селести се откъсна от Роб и погледна към Гейб, чийто поглед продължаваше да търси из тълпата. Кафявите ѝ очи се спряха върху неговите сини очи само за миг и тя отново се върна, по-точно се сви в прегръдките на Роб.

Странно. Светлите очи на Гейб, като че въздействаха на проклетата блондинка, също толкова отблъскващо, колкото и на Шеба.

Шеба я притисна отново, но Селести за пръв път се отърси от влиянието ѝ и за да прогони мислите за Гейб, впи устни в настоящите устни на Роб.

Слисана, Шеба предприе нов опит да унищожи това вбесяващо я момче, но я прекъсна нещо много по-важно от някакво си добро човече.

Купър Силвърдейл направо кипеше от гняв край дансинга и изпепеляваше с поглед Мелиса и Тайсън. Мелиса бе положила глава на рамото на Тайсън и не забелязваше как той самодоволно се усмихва на Купър.

Време беше да се действа. Купър смяташе да обърне още една чаша пунш, за да удави мъката си, но щеше да изгуби съзнание, а Шеба не можеше да позволи това. Тя се съсредоточи върху него, от ушите ѝ излезе дим и Купър смътно осъзна, че зеленият пунш е страшно гаден. Не издържаше вече. Запокити полупълната си чаша на пода, обърна се и впи очи в Тайсън.

Тя ме мисли за жалък, заговори гласът в мислите му. — Не, дори не се и сеща за мен! Но мога да я накарам никога да не ме забрави...

С ръка, натежала от алкохола, Купър бръкна отзад под сакото си и прокара длан по дулото на пистолета.

Шеба притаи дъх. От ушите ѝ се разхвърчаха искри.

И тогава, в тази жизненоважна секунда, тя осъзна, че някой я гледа втренчено в очите, и това отвлече вниманието ѝ.

Тук, в балната зала, го затегли същата онази всепоглъщаща нужда — някой се давеше и крещеше за помощ. Сигурно беше същото момиче. Гейб през живота си не беше чувствал такава отчаяна нужда.

Погледът му отчаяно сновеше между двойките на дансинга, но никъде не я виждаше. Спря в края му и заоглежда лицата на стоящите отстрани. И там я нямаше.

Видя Селести с някакво друго момче, но не се загледа в тях. Ако Селести нямаше намерение да се прибира скоро, той нямаше какво повече да направи за нея. Друг имаше по-голяма нужда от него.

И тази нужда отново го затегли, дърпаше го мощно и за миг той се зачуди дали не полудява. Сигурно момичето в огнената рокля бе единствено плод на фантазията му. Може би това чувство на обезумяла нужда беше само началото на някакво психично отклонение.

И в този миг изпитателният поглед на Дейв попадна на онова, което търсеше.

Зад едрото тяло на начупения Хийт Макензи проблесна кратко, но ослепително червено сияние. Ето я къде беше — скрита зад изкуствено дърво, а обещите ѝ отново заискриха като фойерверки. Момичето с червена рокля. Тъмните ѝ очи, дълбоки като водата, в която си представяше, че тя се дави, срещнаха неговите. Трескавата нужда я обгръщаше. Дори не се замисли дали да тръгне към нея — сигурно беше невъзможно да се възпре, дори и да го искаше.

Сигурен беше, че никога преди не е срещал това момиче — тя му бе напълно непозната.

Тъмните ѝ бадемови очи гледаха спокойно и внимателно, но в същото време му крещяха, и в тях бе съсредоточена цялата нужда, която усещаше. Не можеше да устои на молбата в тях, както не можеше да заповяда на сърцето си да спре да бие.

Тя имаше нужда от него.

Шеба гледаше слисано как Гейб Кристенсен върви право към нея. Видя собствения си образ в мислите му и осъзна, че човекът, който той търсеше, е... самата тя.

Позволи си да се поразсея за кратко — знаеше, че Купър ѝ е в кърпа вързан и няколко минути повече нямаше да го спасят, и тази възхитителна ирония я хвърли във възторг. Значи Гейб искаше Шеба лично да го унищожи? Е, щеше да му угоди. Мъките му щяха да ѝ се усладят още повече, защото сам си ги бе избрал. Тя изправи гръб, облечена в роклята си от кожа на адска хрътка, и се остави дрехата да гали съблазнително тялото ѝ. Знаеше какво е длъжен да почувства всеки мъж от човешката раса, щом погледне *тази* рокля.

Но това момче, което я изкарваше извън търпение, я гледаше право в очите.

Опасно беше да гледаш демоница право в очите. Човеците, които не извърнеха поглед навреме, попадаха в клопка. И след това оставаха приковани завинаги към демоницата, изгаряха от страст по нея...

Тя прехапа устни, за да удържи усмивката си, и впери поглед в небесносините му очи. Глупав човек!

Гейб спря само на няколко крачки от момичето, достатъчно близо, че да не му се налага да надвиква оглушителната музика. Знаеше, че е неприлично да я зяпа така — тя щеше да го помисли за грубиян или за откачалка. Но тя също го гледаше втренчено в очите, погледът ѝ се впиваше в неговия.

Той отвори уста да се представи, и тогава внезапно съсредоточеното изражение на момичето се смени с гримаса на шок. Шок? Или ужас? Бледите ѝ устни се отвориха и тя тихо изохка. Вдървеното ѝ тяло омекна и тя припадна.

Гейб скочи със нея и я улови, преди да падне.

Щом пламъците ѝ угаснаха, коленете на Шеба омекнаха. Вътрешният ѝ огън умря, загасна като свещ в безвъздушно пространство.

В залата вече не беше толкова студено и тя не усещаше никакъв друг мирис, освен на пот, одеколон и застоялия въздух, проветряван с климатик. Вече не усещаше вкуса на прелестното, изградено от нея нещастие, а единствено, че устата ѝ е пресъхнала.

Но чувстваше как я крепят силните ръце на Гейб Кристенсен.

Роклята на момичето беше мека и топла. Може би точно това беше проблемът, мислеше си Гейб, докато я придърпваше към себе си. Горещината в препълнената зала в съчетание с тежката рокля ѝ бяха дошли твърде много. Гейб нервно отметна копринената коса от лицето на момичето. Челото ѝ му се стори хладно, а меката ѝ кожа не лепнеше от пот. През цялото това време тя не откъсна слисаните си очи от неговите.

— Добре ли си? Можеш ли да стоиш права? Извинявай, не ти знам името.

— Добре съм — измърка тихо момичето, но въпреки мъркането, гласът ѝ беше също толкова слисан, колкото и погледът ѝ. — Мога... мога да стоя.

Тя се изправи, но Гейб не я пусна. Не искаше. А и тя не се дърпаше. Малките ѝ длани се бяха отпуснали на раменете му, сякаш двамата танцуваха.

— Ти кой си? — попита тя гърлено.

— Гейб... Гейбриъл Майкъл Кристенсен — поясни той с усмивка. — А ти?

— Шеба — представи се тя и черните ѝ очи се отвориха широко. — Шеба... Смит.

— Е, искаш ли да танцуваме, Шеба Смит? Ако не ти е лошо.

— Да — прошепна тя едва чуто. — Да, защо не?

И тя извърна очи.

Без да помръдват от мястото си, Гейб и Шеба се залюляха в ритъма на поредната смотана песен. Този път обаче кошмарната музика не пречеше чак толкова на момчето.

И тогава Гейб най-сетне навърза всичко. Ново момиче. Изумителна рокля. Шеба. Дамата на Лоуган, която го беше поканила на бала, а после съвсем го беше зарязала. За миг се разтревожи дали не

е нередно да се занася с дамата на приятеля си, но тревогата бързо се разсея.

Защото беше ясно, че Лоуган е щастлив с Либи, и нямаше смисъл да прекъсва нещо, което явно беше писано да се случи.

И освен това, ясно беше и че между Шеба и Лоуган нищо нямаше да се получи.

Гейб винаги бе имал добър инстинкт за тези неща — за това кои са родени един за друг, за взаимодопълващи се характери, които биха изградили хармония помежду си. Все го занасяха, че бил сватовник, но той не се дразнеше. Гейб обичаше хората да са щастливи.

А това напрегнато момиче с дълбока вода в очите си, Шеба, изобщо не си пасваше с Лоуган.

Щом я докосна, отчаяното чувство за нужда се беше поуспокоило. Гейб се почувства много по-добре, щом я пое в прегръдките си — като че това караше този странен повик да утихне. Там нищо не я застрашаваше, тя вече не потъваше, вече не бе изгубена. Гейб се боеше да я пусне, уплашен, че изгарящата нужда отново ще се върне.

Отначало чувството, че е на точното място, и че е единственият, на когото мястото му е там, се струваше странно на Гейб. Не, че никога не бе имал приятелка — момичетата харесваха Гейб и той беше имал много краткотрайни връзки. Но никоя не се задържаше. Винаги имаше някой по-подходящ за всяка от тях. На никоя от тях не й беше нужен точно Гейб, освен като приятел. И винаги си оставаха добри приятели.

Никога не се беше чувствал така. Това ли беше съдбата на Гейб? Да закриля това стройно момиче, да я държи в прегръдките си, където нищо не я заплашва?

Глупаво беше да изпада в подобен фатализъм. Той се помъчи да се държи нормално.

— Ти си нова в „Рийд ривър“, нали?

— Тук съм само от няколко седмици — потвърди тя.

— Ние май не сме се засичали по никой предмет заедно.

— Не, щях да запомня, ако вече бях заставала близо до *теб*.

По много странен начин го изказа. Тя се взираше в очите му, а ръцете й леко стискаха раменете му. Той инстинктивно я придърпа към себе си.

— Добре ли си прекарваш тук? — попита.

Тя въздъхна дълбоко, от дън душа.
— Вече да — отвърна, и отговорът ѝ прозвуча странно жално. —
Много добре.

В клопка! Като идиотка, като току-що пръкнал се хъшлак, новак, вчерашно хлапе!

Тя се облегна на гърдите му, неспособна да се противи. Неспособна на *желание* да се противи. Взираше се в небесните му очи и изпитваше ужасно нелепото желание да въздъхне.

Как така не беше забелязала признаците?

Как самата доброта го обгръщаше като щит. Как нейните съблазни отскачаха от него, без да му навредят с нищо. Как единствените, недосегаеми тази вечер за нейното зло — малките капсули щастие извън нейната власт — бяха онези, които бе докоснал и с които общуваше, неговите приятели.

Самите очи бяха достатъчни да я предупредят!

Селести беше по-умна от Шеба, или поне нейните инстинкти я бяха отблъсквали от това опасно момче. Откакто се бе освободила от проницателния му поглед, тя се пазеше на безопасно разстояние. Защо Шеба не бе проумяла какво се крие зад това? И на първо място причината, поради която Гейб беше избрал Селести. Разбира се, че е бил привлечен от Селести! Сега всичко си имаше обяснение.

Шеба се люлееше в ритъма, ехтящ във въздуха, и усещаше сигурността, която ѝ вдъхваше неговата прегръдка на закрилник. Тънки и непознати за нея нишки на щастие се заизвиваха в празната ѝ душа.

Не... не и това! Не и щастие!

Щом вече се чувстваше щастлива, значи съвсем скоро я очакваха и още по-хубави неща. Нямах ли как да избегне ужасяващото чудо на *любовта*?

Нямах голяма вероятност, когато се намиращ в прегръдките на ангел.

Не точно ангел. Гейб нямаше криле и никога не беше имал — не беше някой от онези лигави тъпацы с птичи мозък, заменили перата и вечността за човешка любов. Но единият от родителите му бе постъпил точно така.

Гейб си беше полуангел, макар и да не подозираше за природата си. Ако го осъзнаваше, Шеба щеше да го долови в мислите си и да избегне този божествен ужас. Сега вече той бе твърде очевиден — толкова близо до него тя усещаше полепналия по кожата му мирис на асфодел. А и беше ясно, че е наследил тези очи от ангелския си

родител. Небесносините очи, които би трябвало да го издадат без грешка, ако Шеба не се бе увлякла дотолкова в своите зли кроежи.

Имаше си причина дори и опитните демони като Джезабел да се страхуват от ангелите. За човеците беше опасно да гледат демоните в очите, но за демона беше двойно по-опасно да попадне в клопката на ангелските очи. Ако демонът гледаше твърде дълго ангела в очите, пффт! — адските огньовете угасваха и демонът попадеше в клопката на ангела, докато той не се откаже да го спасява.

Защото това им беше работата на ангелите. Да *спасяват*.

Шеба беше вечно създание и пленът ѝ щеше да продължи дотогава, докогато Гейб реши да я задържи.

Един ангел веднага щеше да разбере каква е Шеба и да я прогони, ако е достатъчно силен, или да я отбягва старателно, ако не е. Но тя можеше да си представи как би почувствал присъствието ѝ някой, притежаващ инстинкта на Гейб да спасява. Неподозиращ за онова, което трябваше да разбере, проклятието на Шеба сигурно му е въздействало като зов на сирена.

Тя гледаше безпомощно прекрасното му лице, тялото ѝ се изпълваше с щастие, и се зачуди колко ли щеше да продължи това мъчение.

Но вече бе продължило достатъчно, че нищо да не може да я спаси от нейния съвършен абитуриентски бал.

Без адския огън Шеба вече нямаше никаква власт над смъртните тук. Но в пълно съзнание наблюдаваше, безпомощна и затънала в отворително блаженство, как всичко се разпада.

Купър Силвърдейл хлъцна от ужас, щом видя пистолета, лъщящ в разтрепераната му ръка. Ама какво си *въобразяваше*? Набута оръжието обратно в скривалището му и хукна към банята, където яростно повърна пунша в мивката.

Стомашните проблеми на Купър прекъснаха юмручния бой между Мат и Дерек, който тъкмо се развихряше в мъжката тоалетна. Двамата приятели втренчиха подпухнали очи един в друг. Защо се биеха? Заради някакво момиче, което и двамата ни най-малко не харесваха? Ама че тъпо! И изведнъж започнаха един през друг да се обсипват с извинения, а после с усмивки на разцепените устни и праметнали ръце през раменете си, се върнаха в балната зала.

Дейвид Алварадо се отказа от плановете си да скочи на Хийт след бала, защото Иви му прости, че се е изнизал със Селести. Сега топлата ѝ мека буза беше долепена до неговата и двамата се люлееха в бавен танц, и той никога нямаше да ѝ причини болка и да се изниже пак, за нищо на света!

Не само Дейвид се чувстваше така. Сякаш новата пусната от диджея песен не беше блудкава, а вълшебна — всеки от танцуващите в огромната бална зала инстинктивно се насочи точно към човека, с когото трябваше да дойде на бала, и който щеше да преобрази нещастieto от тази вечер в щастие.

Треньорът Лаудър, самотен и потиснат, вдигна очи от безвкусните курабийки и срещна тъжния поглед на заместник-директор Финкъл. И тя изглеждаше самотна. И треньорът тръгна към нея с колеблива усмивка.

Мелиса Харис разтърси глава, примига като човек, който се опитваше да се отърве от някакъв кошмар, дръпна се от Тайсън и хукна към изхода, за да намери портиера да ѝ извика такси.

Като ластик, опънат до краен предел, атмосферата на абитуриентския бал на „Рийд Ривър“ буйно отскочи в противоположна посока. Ако Шеба беше на себе си, тя щеше да дърпа този ластик, докато се скъса на парченца. Но сега всичкото нещастие, гняв и омраза се изпариха. Човешките съзнания твърде дълго бяха попадали в плен, и сега с облекчение всички абитуриенти се отдадоха на щастieto и се вкопчиха с две ръце в любовта.

Дори и на Селести скандалите ѝ писнаха. Тя остана в прегръдките на Роб и потръпваше при спомена за онези съвършени сини очи, докато баладите се преливаха една в друга.

Нито Шеба, нито Гейб забелязваха смяната на песните.

Целите ѝ възхитителна болка и нещастие, унищожени! И да успееше да се освободи, тя вече беше обречена на прогимназията. Къде беше несправедливостта?!

Ами Джезабел! Тя ли беше скроила всичко това? Да се опита да подлъже Шеба да не забележи, че тази вечер на бала е дошъл опасен полуангел? Или пък щеше да се разочарова? Дали наистина искаше да я насърчи? Нямаше начин да разбере. Сега, когато огънят ѝ бе угаснал, тя дори не можеше да вижда Джезабел, независимо дали рогатата демоница се смееше или тъгуваше.

Отвратена от себе си, Шеба въздъхна щастливо. Гейб просто беше толкова добър! И в прегръдките му тя също се чувстваше добре. Дори чудесно.

Тя просто трябваше да се освободи, преди щастието и любовта да са я съсипали! За вечни времена ли беше попаднала в капана с някакъв потомък на някакво небесно пернато?

Гейб ѝ се усмихна и тя въздъхна отново.

Знаеше как се чувства той сега. Ангелите са най-щастливи тогава, когато правят някой друг щастлив, и колкото повече се приповдигаше духът на другия, толкова по-възторжен бе ангелът. И тъй като преди това Шеба бе свършено нещастна и прокълната, Гейб сега сигурно летеше в небесата, все едно имаше крила. И никога не би я пуснал да си отиде.

Оставаше ѝ един-единствен шанс, един-единствен път обратно към нейния злощастен, ужасен, горящ и вонящ дом.

Гейб трябваше да я прати там.

Но мисълта за този шанс я накара да се почувства още по-зле, с благодарност усети как я залива вълната на предишното нещастие. Щом усети, че духът ѝ рухва, Гейб я притисна още по-силно в прегръдките си и задоволството удави нещастията, но Шеба не изгуби надежда.

Тя се вгледа в изпълнените с любов ангелски очи и се усмихна мечтателно.

Ти си възплъщение на злото — напомни си тя. — Ти притежаваш истинска дарба да твориш нещастие. Ти познаваш страданието отвън и отвътре. Можеш да се измъкнеш от капана и всичко ще е както едно време.

В края на краищата, щом беше способна да породите такава болка и такъв хаос, колко му беше да накара това ангелче да я прати по дяволите?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.